

תקוות הנפילה

לאהרל'ה היה תמיד צער חבוי בלב. בכל עת היה חש בכתה כילד דחוי שאיש לא חפץ להכירו ולשתפו. ילדים היו עומדים במרכז הכתה ומשוחחים על דא ועל הא, אך כשנסה לומר משהו, לא היו מאזינים ומתחשבים באמרותיו וברעיונותיו, כאלו היה הוא קיר דומם.

כמה כאב לו... היה זה כדקירה בידו. "מה אני שונה משאר חברים?" תמה לעצמו ודמעות זלגו על פניו בסתר. "האם אני שונה פריסת שלום קטנה?" רגע השבירה הגיע כאשר נסעה הכתה לקברי צדיקים. כלם מצאו חבר לשבת לידו באוטובוס, והמקום היחיד שנשאר ריק היה ליד אהרל'ה. לבו נמס ונשבר לרסיסים רותחים. ויהי כאשר ירדו להתפלל בציון הצדיק, פסעו כלם יחד שנים שלוש חברים ורק הוא פוסע לבד. "וכי מה בקשתי? הרהר לעצמו, בסוף הכל חיוך קטן. האם אני שונה את זה?

על יד הנרות בציון הק' פרוץ בבכי נסתר, התפלל ושפף את כל לבו. שם גלה כי תפלה מעמק הלב ביכלתה להושיע, לרפאות ולסיע. מאז הוטב לו והחל לחיות חיים טובים... נזכר אהרל'ה והבין את שלמד במעשה: החגר הגיע לרגע קשה בו גלה שסופו קרב, ודוקא מעמקי הקשי באה ישועתו השלמה.

במעשה למדנו מקרה מצמרר ומטלטל. אותו בן שלא היה יכול לילה. יום אחד החליט להתחזק, ובנחישות הודיע לאחיו המסורים: "אני רוצה להתפרנס לבד בלי לקבל מכם הספקה". במאמץ רב אף בהתחזקות גדולה הוא שוכר עגלה ונאמן, נוטל עמו תבה עם מעות והם יוצאים לדרך.

העגלה נוסעת, כמה שמחה ותקווה מהולה בנסיעה זו. בעוד ימים יגיעו ללייפסיק לעשות משא ומתן ולהרויח ממון ללא צורך לקבץ על-יד על-יד ולקושש צדקה.

הלילה השחיר, הנאמן מבקש ממנו לעצר ללון מעט בקרעטשמע אף הוא אינו רוצה. הם ממשיכים. וברגע אחד כל התכניות נופלות ומתפרקות לנגד עיניו. נדמה כי אלו הם הימים האחרונים לחייו. גזלנים פשטו על הרכוש, הסוסים והתבה נלקחו, הנאמן והמשרת ברחו והוא מפיל עצמו מהעגלה. אין לו זמן לחשב על כאבים, רק דבר אחד עומד מול עיניו - להמשיך לשרד בחיים. מעט עשבים שאינם ראויים לאכילה נכנסים לפיו. הוא רוחש ואוכל עוד סוגי עשבים, ונראה שכאן יסתלק, וגופו יהיה משלף כפגור לחיות היער.

הסוף מתקרב. היאוש מנסה להתגבר. החלשה כמעט מנצחת. אף בלבו לא תאר עד כמה ישועתו טמונה דוקא כאן באכילת העשבים המרים. כמה שעות חולפות, ושוב הוא רעב, ושוב נוטל עשב, אלא שהפעם היה זה עשב חדש שתחתיו היה שרש, ותחת השרש היה 'דומיט'. ומכאן קרובה ישועתו עד שזכה לילה בריא כאחד האדם.

ספּוּרֵי מַעֲשֵׂי־וְעִשְׂוֹת מִשְׁנֵי קַדְמוֹנִיּוֹת

מַעֲשֵׂה ג' - מַחֲיָגָר (2)

שְׁסַפְּרָה רַבֵּנוּ נַחֲמָן מִבְּרֶסְלָב זִיע"א

וְשָׁמַע שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ עִם הַיָּרֵחַ מְדַבְּרִים,
וְהָיָה הַשֶּׁמֶשׁ קוֹבֵל לִפְנֵי הַיָּרֵחַ בְּאִשְׁר
שֵׁישׁ אֵילָן שֵׁישׁ לוֹ עֲנָפִים רַבִּים, וּפְרִי
וְעָלָיו וְכָל עֵנָף וְעֵנָף וּפְרִי וְעָלָה יֵשׁ לוֹ
סִגְלָה מִיַּחְדָּת, שְׂזָה מְסֻגָּל לְבָנִים וְזָה
מְסֻגָּל לְפִרְנָסָה וְזָה מְסֻגָּל לְרִפּוּאָת
חוֹלָאֵת זֶה וְזָה לְחוֹלָאֵת אַחֶרֶת, כָּל אֶחָד
וְאֶחָד מְסֻגָּל לְדַבָּר אַחֵר,

וְזָה הָאֵילָן הָיוּ צָרִיכִין לְהַשְׁקוֹתוֹ, וְאִם
הָיוּ מְשֻׁקִּין אוֹתוֹ הָיָה מְסֻגָּל מְאֹד, וְלֹא
יֵי שְׂאִין אֲנִי מְשֻׁקָה אוֹתוֹ, אֲלֹא שְׁעַל־
יְדֵי שְׂאֲנִי מְזַרֵּיחַ עָלָיו אֲנִי מֵיבֵשׁ אוֹתוֹ.
עֲנֵתָה הַלְּבָנָה וְאָמְרָה: אֵתָה דּוֹאָג
דְּאֲגוֹת אַחֲרִים,

אֲנִי אֶסְפֹּר לָךְ עֶסֶק שְׁלִי. הָיוֹת שֵׁישׁ לִי
אֶלֶף הָרִים, וְסִבִּיבוֹת הָאֶלֶף הָרִים יֵשׁ
עוֹד אֶלֶף הָרִים, וְשָׁם מְקוֹם שִׁדִּים,
וְהַשִּׁדִּים יֵשׁ לָהֶם רִגְלֵי תְרַנְגוּלִים, וְאִין

פַּעַם אֶחָד בָּא לְעֹשֵׁב אֶחָד שְׁעֵדִין לֹא
אָכַל עֹשֵׁב כָּזֶה וְהוּטַב בְּעֵינָיו אוֹתוֹ
הָעֹשֵׁב, מַחֲמַת שְׁהָיָה אוֹכֵל זָמָן רַב
עֹשְׂבִים, וְהָיָה מִכִּיר בָּהֶם, וְעֵדִין לֹא
רָאָה עֹשֵׁב כָּזֶה, וַיֵּשֶׁב עֲצָמוֹ לְעַקְרוֹ עִם
שְׂרָשׁוֹ, וְהָיָה תַּחַת הַשֶּׁרֶשׁ דּוּמִיט,
וְהַדּוּמִיט הָיָה מְרַבֵּעַ, וְכָל צֵד הָיָה לוֹ
סִגְלָה אַחֶרֶת.

וּבְצֵד אֶחָד הָיָה כְּתוּב שְׁמִי שְׂיֹאחֵז אוֹתוֹ
צֵד, יִשָּׂא אוֹתוֹ לְמְקוֹם שִׁיּוֹם וְלִילָה
נִתְקַבְּצִים בְּיַחַד, שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ וְהַיָּרֵחַ
נִתְקַבְּצִים שָׁם בְּיַחַד, וְכִשְׁעַקֵּר הָעֹשֵׁב
עִם הַשֶּׁרֶשׁ שְׁהָיָה שָׁם הַדּוּמִיט, נִזְדַּמֵּן
שְׂאֵחֵז בְּאוֹתוֹ הַצֵּד (הַמְסֻגָּל לְשָׂא אוֹתוֹ
לְמְקוֹם שִׁיּוֹם וְלִילָה מִתְקַבְּצִים, כַּנ"ל),

וְנִשָּׂא אוֹתוֹ, וּבָא לְמְקוֹם שִׁיּוֹם וְלִילָה
נִתּוֹעָדִים יַחַד. וְהַסֵּתֶכֶל וְהַנֶּה הוּא שָׁם
בְּמְקוֹם שֶׁשֶּׁמֶשׁ וַיָּרֵחַ בָּאִים בְּיַחַד כַּנ"ל.

לָהֶם כֹּחַ בְּרַגְלֵיהֶם וַיּוֹנְקִים מִרְגְּלֵי,
וּמַחֲמַת זֶה אֵין לִי כֹחַ בְּרַגְלִי, וַיֵּשׁ לִי
אָבֶק, הִינוּ פוֹל, שֶׁהוּא רְפוּאָה לְרַגְלִי, וּבֹא
רוּחַ וְנוֹשֵׂא אוֹתוֹ.

עֲנֵתָה הַחֲמָה: אֵת זֶה אַתָּה דּוֹאֵג?
(בְּלִשׁוֹן תַּמָּה), אֲגִיד לָךְ רְפוּאָה. בְּאַשֶּׁר
שָׁיֵשׁ דֶּרֶךְ וּמֵאוֹתוֹ הַדֶּרֶךְ מִתְפַּצָּלִים
כַּמָּה דִּרְכִים: דֶּרֶךְ אֶחָד שֶׁל צְדִיקִים.
אֲפֹלוּ הַצְדִּיק שֶׁהוּא בִּכְאֵן, מִפְּזָרִים
תַּחֲתָיו אוֹתוֹ הָאֶבֶק שֶׁבְּאוֹתוֹ הַדֶּרֶךְ
הַנִּ"ל בְּכָל פְּסִיעָה, וְכָל פְּסִיעָה שֶׁהוּא
פוֹסֵעַ הוּא דוֹרֵךְ בְּאוֹתוֹ הָאֶבֶק,

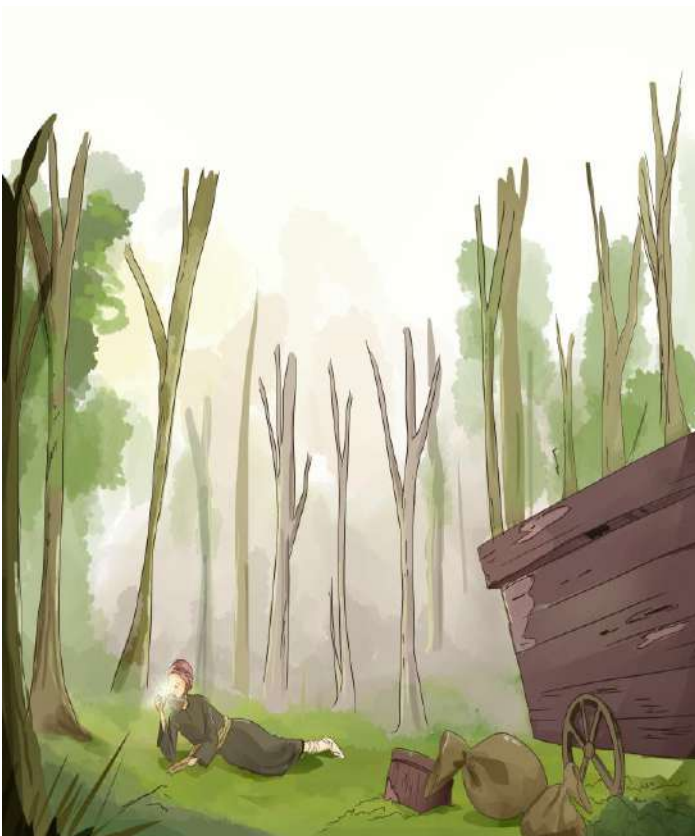
וַיֵּשׁ דֶּרֶךְ שֶׁל אֲפִיקוֹרְסִים, אֲפֹלוּ
אֲפִיקוֹרְס שֶׁבִּכְאֵן, מִפְּזָרִים תַּחֲתָיו בְּכָל
פְּסִיעָה מֵאוֹתוֹ הָאֶבֶק כַּנִּ"ל,

וַיֵּשׁ דֶּרֶךְ שֶׁל מְשֻׁעָעִים. אֲפִילוּ מְשֻׁעָע
שֶׁבִּכְאֵן, מִפְּזָרִים תַּחֲתָיו כַּנִּ"ל, וְכֵן יֵשׁ
כַּמָּה דִּרְכִים.

וַיֵּשׁ דֶּרֶךְ אַחֵר, בְּאַשֶּׁר שָׁיֵשׁ צְדִיקִים,
שֶׁמְקַבְּלִים עַל עֲצָמָם יְסוּרִים,
וּמוֹלִיכִים אוֹתָם הַפְּרִיצִים בְּשִׁלְשָׁלוֹת,
וְאֵין לָהֶם כֹּחַ בְּרַגְלֵיהֶם, וּמִפְּזָרִים

תַּחֲתֵיהֶם מֵאוֹתוֹ הָאֶבֶק שֶׁל אוֹתוֹ
הַדֶּרֶךְ, וַיֵּשׁ לָהֶם כֹּחַ בְּרַגְלֵיהֶם.

עַל כֵּן תֵּלֵךְ לְשֵׁם, שָׁיֵשׁ שֵׁם הַרְבֵּה
אָבֶק, וַיְהִיָּה לָךְ רְפוּאָה עַל רַגְלֶיךָ. (כָּל זֶה
דְּבַרֵי הַחֲמָה אֶל הַלְבָנָה) וְהוּא שֹׁמֵעַ כָּל זֶה.
בְּתוֹךְ כֵּךְ נִסְתַּכַּל עַל הַדּוּמִיט בְּצַד
אַחֵר וְרָאָה כָּתוּב שֵׁם, שְׁמִי שְׁיֵאֲחִז
בְּאוֹתוֹ הַצַּד, שְׁיֵשֵׂא אוֹתוֹ לְהַדֶּרֶךְ
שְׁיִוְצָאִים מִמֶּנּוּ כַּמָּה דִּרְכִים, כַּנִּ"ל,
וְאֲחִז בְּאוֹתוֹ הַצַּד, וְנָשָׂא אוֹתוֹ לְשֵׁם,
וְנָתַן רַגְלָיו בְּאוֹתוֹ הַדֶּרֶךְ שֶׁהָאֶבֶק
רְפוּאָה לְרַגְלִים, וְנִתְרַפָּא מִיָּד.

שאלות לחידודא

במח 38אך:

מעשה ג' מהיגר (2)

- ה. מה שמע שהירח מספר לשמש על הדאגות שיש לה?
- ☐ שהשדים אין להם כח ברגליהם והם יונקים מרגלי ואין לי כח ברגלי
 - ☐ כי יש אילן שהוא מסוגל להרבה דברים והאילן הזה צריך להשקותו ואני מזריח עליו הירח ומייבש אותו
 - ☐ שתי התשובות נכונות
- ו. איך נתרפא החיגר?
- ☐ נתן רגליו באותו הדרך שהאבק רפואה לרגליים
 - ☐ נתן רגליו באותו הדרך שהאבק מסוגל לצדיקים
 - ☐ נתן רגליו באותו הדרך שהאבק מסוגל למשוגעים

ז. האם למדת את המעשה השבוע?

- ☐ רציתי
- ☐ פעם
- ☐ פעמים

- א. למה החיגר עקר העשב מהשורש?
- ☐ כי זה היה נראה לו עשב ישן מאוד
 - ☐ כי רצה לאכול גם השורש
 - ☐ כי היה מכיר בהם ועדיין לא ראה עשב כזה
- ב. איך היה נראה הדומיט שמצא מתחת לעשב הנ"ל?
- ☐ עגול
 - ☐ מלבן
 - ☐ מרובע
- ג. איך הגיע החיגר למקום שיום ולילה נתוועדים יחד?
- ☐ התחיל ללכת ברגליו והלך עד שהגיע לשם
 - ☐ עם סוס ועגלה
 - ☐ נזדמן לו שאחזו הדומיט בצד המסוגל לשא למקום שיום ולילה מתקבצים
- ד. מה שמע שהשמש קובל לפני הירח?
- ☐ שהשדים אין להם כח ברגליהם והם יונקים מרגלי ואין לי כח ברגלי
 - ☐ כי יש אילן שהוא מסוגל להרבה דברים והאילן הזה צריך להשקותו ואני מזריח עליו השמש ומייבש אותו
 - ☐ שתי התשובות נכונות

בעומק המעשה

היכן עוד מוזכר בסיפורי מעשיות "אפיקורסים"?

תשובות על המבחן של שבוע שעבר

היכן עוד מוזכר בסיפורי מעשיות על אחד שלא היו לו רגליים? במעשה י"ג שבעה בעטלערס – ביום השביעי איזה ענין מוזכר גם במעשה זו וגם במעשה ב' ממלך וקיסר? הגזלנים

דעם רבינ'ס
אעשיות

למען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה: דעם רבינ'ס ליכט 72-3333-02 * לקבלת הגליון באימיל - m025345040@gmail.com

